Prezes Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych

Warszawa, dnia lipca 2023 r.

D E C Y Z J A
Prezesa
Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych
Nr BPI – 14/I/23
w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji

Na podstawie art. 34 ust. 1, ust. 5, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 poz. 221, z późn. zm.) – zwanej dalej „u.p.p." w związku z art. 5 ust. 1 oraz art. 21b ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1537, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o zapasach", Prezes Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych – zwany dalej „Prezesem Agencji" stwierdza, że stanowisko **X.** z siedzibą w miejscowości **Y.** – zwanej dalej „Wnioskodawcą", przedstawione we wniosku z dnia 30 maja 2023 r. o udzielenie indywidualnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach w zakresie dotyczącym obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej, który wpłynął do Prezesa Agencji w dniu 01 czerwca 2023 r., uzupełnionym w dniu 03 lipca 2023 r., w związku z przedstawionym przez Wnioskodawcę przebiegiem transakcji – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

X. z siedzibą w miejscowości **Y.** reprezentowana przez **A.B.** - radcę prawnego, zwróciła się o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów ustawy o zapasach w zakresie obowiązku

tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej, w związku z przedstawionym przez Wnioskodawcę przebiegiem transakcji.

W dniu 30 maja 2023 r. Wnioskodawca uiścił wymaganą opłatę za złożenie wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej.

W dniu 3 lipca 2023 r. do Prezesa Agencji wpłynęło złożone przez Pełnomocnika Wnioskodawcy uzupełnienie braku formalnego wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej, w zakresie przedstawianego opisu stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił niżej opisany stan faktyczny i zdarzenie przyszłe:

Jak wskazuje Wnioskodawca, istotą i celem złożenia wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jest uzyskanie merytorycznego stanowiska Prezesa Agencji potwierdzającego, iż w ramach planowanych oraz realizowanych transakcji przywozu do Polski gazu płynnego LPG, zgodnie ze scenariuszem transakcyjnym opisanym szczegółowo w niniejszym wniosku - Wnioskodawca nie jest zobowiązany do uiszczania opłaty zapasowej oraz tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw.

Jednocześnie Wnioskodawca podkreśla, iż niniejszy wniosek dotyczy dokładnie tych samych transakcji, które były przedmiotem interpretacji tutejszego Organu wydanej wobec kontrahenta Wnioskodawcy tj. Z. – zwanej dalej „Odbiorcą" z dnia … maja 2023 r. (sygn. BPI…. - nr decyzji Nr BPI - 7/1/23), oczywiście z tą różnicą, że Wnioskodawca jest sprzedawcą gazu płynnego LPG do Odbiorcy. W ocenie Wnioskodawcy, we wspomnianej interpretacji z dnia … maja 2023 r., Prezes RARS potwierdził, że obowiązki wynikające z ustawy o zapasach ciążą na Odbiorcy i to już z tego powodu oczywistym powinno być, iż nie mogą one jednocześnie ciążyć na Wnioskodawcy. Niemniej, mając na uwadze formalne uwarunkowania ochrony prawnej płynącej z interpretacji Prezesa Agencji wydawanych w formie decyzji Wnioskodawca zwrócił się również o potwierdzenie tożsamych konkluzji w decyzji wydanej na jego rzecz.

Wnioskodawca podkreśla również, że mając na uwadze powyższe okoliczności, oraz dodatkowe dokumenty przytaczane w niniejszym wniosku (traktowane jako nowe okoliczności) - nie stanowią przeszkody do wydania wnioskowanej interpretacji w związku z wydaną już wcześniej decyzją Prezesa Agencji z dnia … października 2022 r., sygn. BPI - 8/IZ/22, w której

doszło do błędnego przedstawienia okoliczności faktycznych dotyczących omawianych transakcji (zatem została ona wydana w innym stanie faktycznym).

Przechodząc na grunt opisu transakcji będących przedmiotem niniejszego wniosku, Wnioskodawca wskazuje, że w ramach prowadzonej działalności dostarcza gaz płynny (LPG) do Odbiorcy na warunkach CIF Gdańsk według aktualnych warunków sprzedaży Incoterms 2020. Zarówno Wnioskodawca, jak i Odbiorca posiadają koncesje OPC oraz OPZ, jak również są wpisane do rejestru systemu zapasów interwencyjnych prowadzonego przez Prezesa RARS.

Kolejno, Wnioskodawca przedstawia przebieg transakcji, na podstawie dotychczas zawartej umowy oraz na podstawie ewentualnych innych umów, zawieranych w przyszłości na tożsamych warunkach, który jest następujący:

1) umowa stanowi, że Wnioskodawca zobowiązany jest sprzedać, zaś Odbiorca jest zobowiązany kupić gaz płynny (LPG) określonego rodzaju; w zależności od aktualnego zapotrzebowania Odbiorcy, przedmiotem sprzedaży może być propan (kod CN 2711 12), butan (kod CN 2711 13), mieszaniny tych gazów (kod CN 2711 19 00) lub inne jeszcze produkty klasyfikowane jako gaz płynny (LPG);

2) transakcje były, są i będą realizowane na zasadach CIF Gdańsk, według aktualnie obowiązujących warunków handlowych Incoterms 2020. Dostawy są realizowane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Realizacja dostawy na warunkach CIF Gdańsk oznacza, że Wnioskodawca dostarcza towary Odbiorcy na pokładzie statku, albo że spowoduje dostawę towarów. Ryzyko utraty lub uszkodzenia towarów przechodzi na Odbiorcę, gdy towary znajdują się na pokładzie statku, w taki sposób, że uznaje się, iż Wnioskodawca wywiązał się ze swojego obowiązku dostarczenia towarów, bez względu na to, czy towary rzeczywiście dotrą do miejsca przeznaczenia, będą w dobrym stanie i w podanej ilości. Wnioskodawca musi również zawrzeć umowę ubezpieczenia od ryzyka utraty lub uszkodzenia towarów przez Odbiorcę z portu załadunku do co najmniej portu przeznaczenia.

Przedstawiając opisowo zakres obowiązków Stron, Wnioskodawca wskazuje, że:

Wnioskodawca:

- jest zobowiązany zawrzeć umowę przewozu towarów do oznaczonego portu przewozu na swój koszt;
- zawiera i opłaca koszty umowy frachtowej;
- odpowiada za załadunek towarów na statek;
- jest zobowiązany do zawarcia umowy ubezpieczenia (z minimalnym pokryciem) i dostarczenia jej do Odbiorcy;
- jest odpowiedzialny za dokonanie odprawy eksportowej i poniesienie związanych z tym kosztów;

Odbiorca:

- jest odpowiedzialny za ewentualne uszkodzenie towaru oraz kradzież, po tym jak towar zostanie załadowany na statek;
- zobowiązany jest do poniesienia kosztów wymaganych przy uzyskaniu świadectwa pochodzenia, dokumentów konsularnych oraz importowych opłat celnych (opłaty importowe nie występują przy nabyciu wewnątrzwspólnotowym);
- informuje Wnioskodawcę o wyznaczonym porcie, nazwie statku i terminie dostawy;
- organizuje odprawę importową i ponosi związane z tym koszty (ma to ograniczone znaczenie przy nabyciu wewnątrzwspólnotowym);
- pozyskuje dokumenty lub przekazy elektroniczne, potrzebne Wnioskodawcy przy imporcie lub tranzycie towaru.

W świetle treści warunku handlowego CIF towar zostaje dostarczony przez Wnioskodawcę w momencie, w którym towary mijają nadburcie statku w porcie załadowania. Od tej chwili dostawca nie jest już odpowiedzialny za uszkodzenia lub utratę towaru. Obowiązki te przechodzą wtedy na Odbiorcę.

Wnioskodawca wyjaśnia również, że dodatek „Gdańsk" w określeniu warunku handlowego oznacza port rozładunku, tj. port docelowy do którego towary są kierowane z portu załadunku.

3) Gaz płynny (LPG), będący przedmiotem współpracy Stron, jest przywożony do Polski ze Szwecji (lub innego kraju członkowskiego UE) w ramach nabycia

wewnątrzwspólnotowego (drogą morską). Port załadunku, w którym ryzyko utraty towarów przechodzi na Odbiorcę, znajduje się w Szwecji. Portem rozładunku jest natomiast port znajdujący się w Polsce, w Gdańsku.

4) Przemieszczenia są realizowane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy (w ramach systemu EMCS) ze składu podatkowego w Szwecji (lub innego kraju członkowskiego UE) do składu podatkowego w Polsce (Gdańsk).

5) Transakcje te są realizowane na warunkach handlowych Incoterms 2020 w formule CIF Gdańsk. Pełen rozkład obowiązków i ryzyka stron transakcji został opisany w punktach poprzedzających.

Z opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego wynika, że za zorganizowanie środka transportu odpowiada Wnioskodawca, który najpierw zakupuje gaz płynny (LPG) na warunkach CIF Gdańsk, a następnie odsprzedaje go do Odbiorcy również na warunkach CIF Gdańsk.

Jak określa Wnioskodawca fakt odsprzedaży gazu na wskazanych warunkach w relacji Wnioskodawca – Odbiorca wynika z umowy zawartej pomiędzy Stronami. Ponadto w relacjach handlowych między Wnioskodawcą a sprzedawcą gazu płynnego LPG do Wnioskodawcy również obowiązuje warunek handlowy CIF Gdańsk, co oznacza że z perspektywy Spółki, za zorganizowanie transportu towaru z portu załadunku do portu rozładunku (Gdańsk) odpowiada jego zagraniczny dostawca gazu. Z perspektywy uzgodnień kontraktowych pomiędzy Wnioskodawcą a Odbiorcą warunek handlowy Incoterms 2020 CIF oznacza, że względem Odbiorcy za zorganizowanie transportu towaru do Gdańska odpowiada Wnioskodawca (aczkolwiek ryzyko utraty towaru przechodzi na Odbiorcę już w porcie załadunku).

Ponadto, Wnioskodawca wskazuje, że faktycznie jednak za zorganizowanie środka transportu odpowiada jego zagraniczny kontrahent, zaś sama transakcja ma charakter łańcuchowy, gdzie towary są transportowane od pierwszego w kolejności dostawcy (szwedzkiego kontrahenta) do odbiorcy towaru na terytorium Polski (do Odbiorcy). Faktyczny udział Wnioskodawcy polega zaś przede wszystkim na przeniesieniu na rzecz Odbiorcy własności towarów (w tym samym momencie, w którym on nabywa tę własność od swojego zagranicznego kontrahenta).

6) Wnioskodawca będzie realizował transakcję na warunkach Incoterms 2020 CIF Gdańsk. Oznacza to, iż w ramach dostawy na rzecz pierwszego krajowego podmiotu z koncesją OPZ,

to szwedzki dostawca gazu odpowiada za jego dostarczenie do Gdańska względem Spółki (nie zmienia tej okoliczności fakt jednoczesnego nabycia tego samego gazu przez Odbiorcę na tych samych warunkach Incoterms 2020 CIF). Zatem Odbiorca, w zakresie nabycia wewnątrzwspólnotowego gazu LPG do Polski, nie będzie odpowiadać prawnie za zorganizowanie środka transportu służącego jego przemieszczaniu, ponosi jednak ryzyko jego utraty już od portu załadunku, przy czym w razie zaistnienia takiego przypadku może skorzystać z ubezpieczenia Wnioskodawcy.

7) W ramach opisywanych transakcji, gaz płynny (LPG) jest przemieszczany bezpośrednio ze składu podatkowego w Szwecji do składu podatkowego w Gdańsku, którego operatorem jest podmiot trzeci (dalej określany jako: „Operator Składu Podatkowego"). To Odbiorca jest zobowiązany zapewnić dostępność infrastruktury umożliwiającej rozładunek oraz magazynowanie gazu płynnego w Polsce i czyni to na podstawie stosownych umów z Operatorem Składu Podatkowego.

8) Zakup przez Odbiorcę na warunkach CIF Gdańsk oznacza, że w momencie wprowadzania gazu płynnego (LPG) do składu podatkowego w Gdańsku, właścicielem paliwa będzie już Odbiorca, nie Wnioskodawca bowiem prawo własności oraz ryzyko utraty paliwa przechodzi na Odbiorcę już w porcie załadunku (w Szwecji).

9) Odbiorca w ramach omawianej transakcji, pełni rolę ostatecznego nabywcy gazu płynnego (LPG) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskodawca pełni zaś rolę pośrednika, który nie posiada fizycznego władztwa nad towarem, jest jednak uprawniony do rozporządzania nim jak właściciel w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług. Jak bowiem Wnioskodawca wskazał powyżej, dostawa gazu do Odbiorcy na warunkach CIF Gdańsk jest konsekwencją tego, że to jego zagraniczny dostawca dostarcza mu gaz płynny (LPG) na warunkach CIF Gdańsk i organizuje w tym celu środek transportu. Produkt jest przemieszczany bezpośrednio ze składu podatkowego w Szwecji (od szwedzkiego dostawcy do Wnioskodawcy) do składu podatkowego w Gdańsku, działającego na zlecenie Odbiorcy.

10) Na dokumentacji akcyzowej, związanej z przemieszczaniem gazu płynnego (LPG) ze Szwecji do Polski (e-AD, tzw. elektroniczny dokument towarzyszący) jako nadawca produktu widnieje szwedzki dostawca, z którym Wnioskodawca posiada umowę sprzedaży gazu płynnego (LPG), który jest następnie na zasadzie CIF Gdańsk odsprzedawany Odbiorcy, zaś jako odbiorca wpisywany jest Operator Składu Podatkowego, działający na zlecenie Odbiorcy (z

uwagi na fakt, że w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przemieszczanie towarów może odbywać się wyłącznie pomiędzy składami podatkowymi). Na dokumentacji akcyzowej, związanej z przemieszczaniem gazu płynnego (LPG) w ramach omawianej transakcji nie pojawiają się dane Wnioskodawcy.

11) Po wprowadzeniu do składu podatkowego gaz płynny (LPG) będzie przedmiotem dalszej sprzedaży oraz wprowadzenia na rynek krajowy.

Jednocześnie, w uzupełnieniu stanu faktycznego wniosku, Wnioskodawca wskazuje, że to Odbiorca dokonuje przywozu gazu płynnego (LPG) nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym (a tym samym ustawy o zapasach).

W złożonym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca konkretyzuje zagadnienie będące jego przedmiotem, poprzez postawienie następującego pytania:

Czy w świetle art. 2 ust. 1 pkt 19 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 14 oraz art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach, na potrzeby transakcji realizowanych w opisanym powyżej scenariuszu, status handlowca będzie spoczywał na Spółce czy na jej krajowym odbiorcy (Odbiorcy), a tym samym czy obowiązki wynikające z ustawy o zapasach (tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej) będą spoczywać na Wnioskodawcy czy na czy na jej krajowym odbiorcy (Odbiorcy)?

W złożonym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca przedstawia następujące stanowisko w sprawie wraz z uzasadnieniem.

Wnioskodawca wskazuje, że ustawa o zapasach ustanawia zasady tworzenia i utrzymywania zapasów ropy naftowej lub paliw, jak również uiszczania opłaty zapasowej. Obowiązki w tym zakresie ustawa o zapasach nakłada na dwa rodzaje podmiotów: producentów oraz na handlowców.

Wnioskodawca określa, że definicja handlowca jest zawarta w art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy o zapasach i oznacza przedsiębiorcę wykonującego samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która nie prowadząc działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw,

samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wykonuje działalność polegającą na przywozie ropy naftowej lub paliw i zużywa je na potrzeby własne, z wyłączeniem przywozu paliw w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 143, z późn. zm.), lub rozporządza nimi poprzez jakąkolwiek czynność prawną lub faktyczną.

W ocenie Wnioskodawcy, aby ustalić, czy na potrzeby danej transakcji konkretny przedsiębiorca działa w charakterze handlowca niezbędne jest ustalenie, czy dokonuje on w określonym przypadku (samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu) przywozu paliwa, w tym przypadku gazu płynnego (LPG). Zagadnieniem do rozstrzygnięcia wskutek wydania interpretacji indywidualnej w niniejszej sprawie jest, zdaniem Wnioskodawcy, ustalenie, czy status handlowca czyli podmiotu dokonującego przywozu gazu płynnego (LPG) według reguły CIF Gdańsk posiada **X**. czy **Z.**

Jak wskazuje Wnioskodawca, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o zapasach przywóz oznacza „sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu". Idąc dalej, w świetle art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach przez „nabycie wewnątrzwspólnotowe" należy rozumieć „przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym", a zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 9 tej ustawy określenie „nabycie wewnątrzwspólnotowe" oznacza „przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju".

W ocenie Wnioskodawcy, zatem aby być zobowiązanym do realizowania obowiązków z ustawy o zapasach (utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, uiszczania opłaty zapasowej) w odniesieniu do paliwa będącego przedmiotem danej transakcji, należy posiadać na potrzeby transakcji status handlowca w rozumieniu ustawy o zapasach. Ten z kolei jest uzależniony od uznania, że dana strona transakcji dokonała przywozu gazu płynnego (LPG) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jedną z postaci przywozu jest sprowadzenie tego paliwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. W świetle ustawy akcyzowej - a więc również w świetle ustawy o zapasach - nabyciem takim jest

(faktyczne) przemieszczenie gazu płynnego.

Zdaniem Wnioskodawcy na potrzeby opisanych transakcji status handlowca związany jest z pojęciem „nabycia wewnątrzwspólnotowego", jakie jest przyjmowane na gruncie praktyki stosowania przepisów akcyzowych. To bowiem definicja „nabycia wewnątrzwspólnotowego" zawarta w ustawie akcyzowej jest kluczowa do udzielenia odpowiedzi na pytanie, który podmiot powinien mieć status handlowca na potrzeby transakcji przeprowadzanych między Stronami według reguły CIF Gdańsk, a tym samym który z nich powinien realizować obowiązki wynikające z ustawy o zapasach. W ocenie Wnioskodawcy status ten posiada krajowy nabywca gazu płynnego od Spółki, a więc **Z.**

Na potwierdzenie swojego stanowiska Wnioskodawca przytoczył interpretację indywidualną Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 22 marca 2012 roku, znak IPPP3/443-2/12-2/SM, która dotyczyła przywozu z innego kraju członkowskiego Unii Europejskiej paliwa w postaci gazu płynnego (LPG).

Zdaniem Wnioskodawcy stan faktyczny sprawy opisanej w przedmiotowej interpretacji jest niemal identyczny do stanu faktycznego występującego w niniejszej sprawie, bowiem również w tej sprawie dochodzi do wystawienia e-AD, jako nadawca wskazany jest skład podatkowy z którego przemieszczany jest gaz płynny (LPG) odsprzedawany do **Z.,** zaś jako odbiorca wpisany jest skład podatkowy w Polsce (Operator Składu Podatkowego). Jedyna różnica pomiędzy stanami faktycznymi (opisanym w interpretacji oraz będącym przedmiotem niniejszego wniosku) polega na tym, że w niniejszej sprawie Operator Składu Podatkowego działa na zlecenie Odbiorcy (a nie we własnym imieniu, jak w cytowanej interpretacji indywidualnej). Zdaniem Wnioskodawcy, przepisy ustawy o zapasach zezwalają jednak na dokonywanie przywozu paliwa za pośrednictwem innego podmiotu, np. składu podatkowego.

Ponadto w świetle dokumentacji akcyzowej, sporządzanej na podstawie przepisów ustawy akcyzowej, Wnioskodawca wskazuje, że nie pełni żadnej roli w przemieszczaniu wyrobów akcyzowych. Jego rola polega wyłącznie na sprzedaniu gazu płynnego (LPG) Odbiorcy na tych samych warunkach, na których on kupił paliwo od swojego kontrahenta, a to właśnie kontrahent zagraniczny zobowiązywał się do zapewnienia środka transportu umożliwiającego transport paliwa do Polski. Wnioskodawca podkreśla, że nie jest w szczególności wymieniony jako nadawca ani odbiorca wyrobów akcyzowych przemieszczanych w ramach nabycia

wewnątrzwspólnotowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Gaz płynny (LPG) znajduje się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przez cały czas, aż do jego rozładowania do zbiorników magazynowych składu podatkowego w Gdańsku.

Wnioskodawca ponadto powołuje się na stanowisko Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 28 stycznia 2016 roku, sygn. C-64/15, gdzie wskazano że „Artykuł 20 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118AA/E z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy kończy się, w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, w chwili gdy odbiorca tych wyrobów po całkowitym rozładunku środka transportu zawierającego dane wyroby stwierdził, że brakuje części tych wyrobów w stosunku do ilości, jaka miała zostać dostarczona."

Wnioskodawca podkreśla zatem, że w chwili rozładunku środków transportu (statków) właścicielem oraz odbiorcą gazu płynnego (LPG) jest **Z.** Jest nim zresztą od momentu, w którym gaz płynny (LPG) zostaje załadowany na statek w porcie załadunku. Należy zatem przyjąć, że to Odbiorca zamyka procedurę przemieszczenia wewnątrzwspólnotowego gazu płynnego (LPG), jest jej ostatnim ogniwem, który znalazł się w niej nie ze względu na jakieś pozaprawne przesłanki, lecz ze względu na treść uregulowań kontraktowych mających uzasadnione podłoże ekonomiczne. Umowa zawarta z Wnioskodawcą mówi wprost o tym, że przemieszczanie gazu płynnego (LPG) odbywa się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Procedura ta jest zaś zamykana nie przez Wnioskodawcę, lecz przez Operatora Składu Podatkowego działającego w tym przypadku na zlecenie Odbiorcy jako właściciela towarów w momencie ich wprowadzenia do składu podatkowego.

Wnioskodawca, na potwierdzenie swojego stanowiska, przytacza interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 13 grudnia 2019 r., znak 0111-KDIB3-3.4013.221.2019.2.MK. Jak wskazuje Wnioskodawca, niniejsza interpretacja co prawda dotyczyła towarów przemieszczanych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, niemniej jednak wnioski z niej płynące wydają się być dla Wnioskodawcy uniwersalne. Wnioskodawca w tej sprawie wskazywał, że jego klienci będą składać zamówienia na oferowane przez niego produkty chemiczne, w następstwie czego, będzie on zamawiał te produkty u swoich zagranicznych dostawców. Następnie wyroby te miały być poza procedurą zawieszenia

poboru akcyzy przemieszczane z terytorium kraju członkowskiego Unii Europejskiej (UE), od dostawcy bezpośrednio do ostatecznego nabywcy na terytorium Polski. Transport wyrobów od zagranicznych dostawców do ostatecznych nabywców realizowany miał być na warunkach handlowych, zgodnie z którymi to zagraniczni dostawcy ponoszą ryzyko za transport wyrobów do momentu dostarczenia ich do ostatecznych nabywców. We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wnioskodawca wskazywał, że to nie wnioskodawca będzie podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych, gdyż może nie posiadać precyzyjnej wiedzy kiedy i w jakiej ilości ostatecznie wyroby akcyzowe zostaną nabyte przez ostatecznych nabywców z UE. W jego ocenie, w związku z tym, że to ostateczni nabywcy faktycznie otrzymają wyroby i będą nimi fizycznie dysponować, uznać należy, że to nie wnioskodawca będzie dokonywać ich nabycia wewnątrzwspólnotowego. W związku z powyższym, nabycia wewnątrzwspólnotowego dokonuje podmiot, do którego wyroby akcyzowe fizycznie zostaną dostarczone i który w istocie je nabywa. W tak ukształtowanym stanie faktycznym stanowisko wnioskodawcy uznano za prawidłowe. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał bowiem, że „z przedstawionego opisu sprawy wynika, że wnioskodawca będzie jedynie pośrednikiem, który nie będzie posiadał fizycznego władztwa nad wyrobami akcyzowymi znajdującymi się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, przemieszczanymi z państwa członkowskiego na terytorium kraju do ostatecznych nabywców, którzy zamówili wyroby akcyzowe. Wnioskodawca nie będzie zatem ani podmiotem, który wyroby akcyzowe będzie przemieszczał ani także podmiotem, który wyroby będzie odbierał. W świetle zatem powyższego, Organ podziela stanowisko Wnioskodawcy, zgodnie z którym w planowanym schemacie transakcji Wnioskodawca nie będzie podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych (nie będzie podatnikiem) i w konsekwencji nie będzie zobowiązanym do dopełnienia obowiązków formalnych związanych z tym nabyciem i do ewentualnej zapłaty podatku akcyzowego z tytułu tego nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych".

Wnioskodawca wskazuje również, że pogląd ten znajduje także potwierdzenie w nowszym orzecznictwie podatkowym. W interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 9 marca 2022 roku, znak 0111-KDIB3-3.4013.2.2022.1.MK „Definicja nabycia wewnątrzwspólnotowego została uregulowana w art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach i zgodnie z jej treścią, oznacza ona przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju. Wnioskodawca

podkreśla, że przepis ten w żadnej mierze nie odnosi się do własności wyrobu akcyzowego, prawa rozporządzania wyrobem jak właściciel, czy też podmiotu, który faktycznego przemieszczania dokonuje. Równocześnie norma ta jest nieodłącznym elementem pozostałych unormowań ustawy regulujących m.in. przedmiot opodatkowania, moment w którym powstaje obowiązek podatkowy, jak i warunków umożliwiających zastosowanie zwolnienia z opodatkowania. Tym samym nie może ona być postrzegana w oderwaniu od pozostałych przepisów ustawy, gdyż tylko wówczas tworzą one jedną spójną i logiczną całość (...). Jak zatem widać, zdaniem Wnioskodawcy, dla powstania obowiązku podatkowego, co do zasady nie ma znaczenia kto dokonał przemieszczenia na terytorium kraju. Istotny jest moment otrzymania pochodzących z innego kraju członkowskiego wyrobów akcyzowych przez podatnika, przy czym obowiązek ten powstaje nie później niż w 7 dniu, licząc od dnia dokonania wysyłki określonej w uproszczonym dokumencie towarzyszącym lub od dnia wystawienia dokumentu handlowego, w przypadku gdy wyroby akcyzowe przemieszczane są na podstawie dokumentu handlowego. W konsekwencji podatnikiem z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego jest ten podmiot, który dokonuje tej czynności - odbioru wyrobów akcyzowych. Innymi słowy, aspektem decydującym jest tu okoliczność "kto odbiera" wysłane z innego kraju członkowskiego wyroby akcyzowe".

Ponadto, zdaniem Wnioskodawcy, art. 48 ust. 9 ustawy akcyzowej ustanawia szczególny reżim nabyć wewnątrzwspólnotowych, tj. przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do składu podatkowego tzw. usługowego, tj. w sytuacji w której operator składu podatkowego zezwala na wprowadzenie do swojego składu wyroby akcyzowe będące własnością innego podmiotu, ponieważ zgodnie z tym przepisem podmiot prowadzący skład podatkowy może dokonać nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych wymienionych w art. 103 ust. 5aa ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106), na rzecz innego podmiotu, pod warunkiem, że podmiot na rzecz którego nabywane są te wyroby, łącznie spełnia następujące warunki:

- posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, o której mowa w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, jeżeli koncesja ta jest wymagana;
- jest właścicielem nabywanych wyrobów akcyzowych;
- posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium kraju i nabywa te wyroby

akcyzowe na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju albo

- oddział z siedzibą na terytorium kraju utworzony na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nabywa te wyroby akcyzowe na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju przez ten oddział;
- przekaże podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy numer identyfikacji podatkowej poprzedzony kodem PL użyty na potrzeby podatku od towarów i usług przy przemieszczaniu na terytorium kraju wyrobów akcyzowych.

Także w świetle tego przepisu, zdaniem Wnioskodawcy, można by argumentować, że w sytuacji wprowadzenia paliw do usługowego składu podatkowego (takim właśnie składem jest skład podatkowy w Gdańsku), operator tego składu dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia na rzecz właściciela paliw wprowadzanych do tego składu, którym w momencie wprowadzenia jest już Odbiorca. Także na tej podstawie można argumentować, iż podmiotem obowiązanym do realizacji obowiązków wynikających z ustawy o zapasach powinien być Odbiorca (jako właściciel wyrobów na moment ich wprowadzenia do usługowego składu podatkowego w Gdańsku). Wnioskodawca podkreśla, iż każda transakcja nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu ustawy akcyzowej posiada drugą stronę tej transakcji w postaci dostawy wewnątrzwspólnotowej, którą na potrzeby przepisów akcyzowych oraz stanu faktycznego będzie przemieszczanie gazu płynnego LPG z terytorium Szwecji na terytorium Polski, rozumiane jako druga strona tego samego zjawiska.

Jak wskazuje Wnioskodawca, podmiot dokonujący dostawy wewnątrzwspólnotowej może być tym samym podmiotem, co podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego, niemniej jednak nie musi tak być. Analogicznie sytuacja wygląda w przypadku przywozu. Każdy przywóz ma drugą stronę tej samej transakcji, jaką jest wywóz. W ocenie Wnioskodawcy, w świetle stanu faktycznego sprawy oraz przytoczonego orzecznictwa na tle definicji nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobów akcyzowych uzasadnione było oraz jest przekonanie, że dostawy wewnątrzwspólnotowej (oraz wywozu ze Szwecji) w rozumieniu akcyzowym dokonuje w tym przypadku szwedzki kontrahent Spółki, zaś nabycia wewnątrzwspólnotowego (a tym samym przywozu do Polski) dokonuje Odbiorca.

W tym kontekście, Wnioskodawca wskazuje, że Odbiorca nabywa gaz płynny (LPG)

od Wnioskodawcy na zasadzie CIF Gdańsk według warunków handlowych Incoterms 2020.

Ta reguła handlowa oznacza zaś, zdaniem Wnioskodawcy, że towar zostaje dostarczony przez Spółkę w momencie, w którym towary mijają nadburcie statku w porcie załadowania (skoro Wnioskodawca od swojego zagranicznego kontrahenta nabywa towar według reguły CIF Gdańsk, to Odbiorca nabywa towar od **X.** w tym samym momencie, w którym **X.** nabywa go od swojego szwedzkiego kontrahenta). W tym też momencie prawo własności oraz ryzyko utraty rzeczy przechodzi na Odbiorcę.

W sensie ścisłym do sprzedaży towaru dochodzi zatem poza granicami kraju, mimo że na potrzeby podatku od towarów i usług sprzedaż taka będzie kwalifikowana jako sprzedaż krajowa.

Mając na uwadze powyższe - Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż w świetle art. 2 ust. 1 pkt 19) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 14) oraz art. 2 ust. 1 pkt 9) ustawy o zapasach, na potrzeby transakcji realizowanych w opisanym powyżej scenariuszu, status handlowca będzie spoczywał na krajowym odbiorcy (**Z.**), a tym samym to na tym podmiocie będą spoczywać obowiązki wynikające z ustawy o zapasach (tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej).

Końcowo Wnioskodawca wyjaśnia, iż w opisanym modelu transakcyjnym sprzedaż gazu płynnego LPG między Wnioskodawcą a Odbiorcą nastąpi na terytorium Szwecji. W tym zakresie mogło dojść do błędnego przedstawienia stanu faktycznego w poprzednio kierowanych wnioskach interpretacyjnych.

Wnioskodawca ponownie podkreśla, że w regule CIF Gdańsk ryzyko związane z przypadkową utratą towarów - a tym samym prawo do dysponowania towarem - przechodzi w momencie załadunku towarów w porcie wysyłającym (w tym przypadku w Szwecji). Z punktu widzenia regulacji akcyzowych, a w konsekwencji ustawy o zapasach, nie ma zresztą znaczenia w jakim momencie następuje przejście własności towaru - istotne jest jedynie to, który podmiot dokonuje zamknięcia czy zakończenia procesu przemieszczania towarów w trybie dostawy/nabycia wewnątrzwspólnotowego. W ocenie Wnioskodawcy, w tej sprawie nie budzi wątpliwości, iż jest to Odbiorca działający za pośrednictwem Operatora Składu Podatkowego. To działanie Odbiorcy rodzi zwiększenie po stronie Rzeczypospolitej Polskiej podstawy do wyliczenia wielkości obowiązku utworzenia zapasów interwencyjnych ropy naftowej lub paliw.

Ponadto w ocenie Wnioskodawcy, gdyby nie decyzja Odbiorcy o kupnie przedmiotowego gazu oraz zabezpieczenie mocy przeładunkowych i magazynowych u Operatora Składu Podatkowego, nie doszłoby do przemieszczenia gazu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W transakcji, która ma dwie strony - dostawę wewnątrzwspólnotową oraz nabycie wewnątrzwspólnotowe - Spółka pełni funkcję jedynie w ramach pierwszej strony tego zjawiska, a nie w ramach WNT, skoro docelowym nabywcą towaru jest **Z.** Nabycie wewnątrzwspólnotowe jest bowiem każdorazowo dokonywane (finalizowane, zamykane) przez **Z.** za pośrednictwem Operatora Składu Podatkowego.

Wnioskodawca wskazuje, ze jest jedynie chwilowo właścicielem towaru, na potrzeby sprzedaży paliwa **Z.** na tych samych warunkach CIF, na których nabywa towary od swojego dostawcy.

Ponadto, Wnioskodawca ani przez moment nie posiada faktycznego władztwa nad towarem, nad infrastrukturą miejsca załadunku, środkiem transportu czy miejscem rozładunku. Wnioskodawca ani przez moment nie jest właścicielem towaru na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie sprawuje władztwa nad tym towarem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym nie pełni w tej transakcji roli uzasadniającej uznanie go za handlowca na potrzeby ustawy o zapasach.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego oraz zdarzenia przyszłego uznano co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach dotyczących obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej – za prawidłowe.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 u.p.p. przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Zgodnie z treścią przepisu art. 34 ust. 5 u.p.p., udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu

faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia. W myśl art. 34 ust. 16 u.p.p. do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 – 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych, rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych.

Przepis art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy o zapasach konstytuuje definicję legalną handlowca, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw lub osoba fizyczna, osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która nie prowadząc działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wykonuje działalność polegającą na przywozie ropy naftowej lub paliw i zużywa je na potrzeby własne z wyłączeniem przywozu paliw w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. 2022 poz. 143 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą akcyzową, lub rozporządza nimi poprzez jakąkolwiek czynność prawną lub faktyczną.

Przywozem, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o zapasach, jest sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu. Nabyciem wewnątrzwspólnotowym, w myśl przepisu art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach, jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Importem zaś, zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o zapasach, jest import ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy akcyzowej nabycie wewnątrzwspólnotowe to przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju.

Artykuł 5 ust. 3k ustawy o zapasach stanowi, że producenci i handlowcy tworzą zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG), ustalając ich ilość na dany rok kalendarzowy na podstawie wielkości produkcji gazu płynnego (LPG) lub jego przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w poprzednim roku kalendarzowym. Minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) oblicza się według wzoru:

$$ZO_{LPG} = \left[\frac{P - O}{R} \times 30 \right] \times W$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

ZO_{LPG} - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) wyrażoną w jednostkach wagowych,

P - wielkość produkcji i przywozu gazu płynnego (LPG) oraz ilość gazu płynnego (LPG) wprowadzoną na rynek krajowy z zapasów obowiązkowych w wyniku ich interwencyjnego uwolnienia w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych,

O - pomniejszenia odnoszące się do poprzedniego roku kalendarzowego, o których mowa w ust. 6, wyrażone w jednostkach wagowych,

R - liczbę dni w poprzednim roku kalendarzowym,

W - współczynnik powiększenia zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG), z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), o rezerwę określoną w art. 3 ust. 4, wynoszący 1,1.

Producenci i handlowcy tworzą zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw w zakresie gazu płynnego (LPG) w wielkości odpowiadającej iloczynowi 30 dni i średniej dziennej produkcji gazu płynnego (LPG) lub jego przywozu, zrealizowanych przez producenta lub handlowca w poprzednim roku kalendarzowym (art. 5 ust. 3a ustawy o zapasach).

W myśl art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

Zgodnie z art. 21b ust. 5 ustawy o zapasach, opłatę zapasową dla gazu płynnego (LPG) oblicza się według wzoru:

$$O_L = (G_h \text{ lub } G_{pr}) \times Z$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

O_L – opłatę zapasową dla gazu płynnego (LPG);

G_h – wielkość przywozu gazu płynnego (LPG) dokonanego w danym miesiącu kalendarzowym, pomniejszoną o ilości wymienione w art. 5 ust. 6 w danym miesiącu kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych;

G_{pr} – wielkość produkcji gazu płynnego (LPG) w danym miesiącu kalendarzowym pomniejszoną o ilości wymienione w art. 5 ust. 6 w danym miesiącu kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych;

Z – stawkę opłaty za tonę gazu płynnego (LPG) określoną w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

Stosownie do art. 21b ust. 14 ustawy o zapasach, organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

W ustawie o zapasach obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw konstytuuje się w oparciu o dokonanie czynności faktycznej polegającej na produkcji lub przywozie paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Uwzględniając, przywołane wcześniej, definicje z ustawy o zapasach, odnoszące się do przywozu i nabycia wewnątrzwspólnotowego (art. 2 ust. 1 pkt 9 i 14) oraz definicję nabycia wewnątrzwspólnotowego określoną w ustawie o podatku akcyzowym (art. 2 ust. 1 pkt 9), Prezes Agencji stwierdza, że z opisanego przez Wnioskodawcę schematu transakcji wynika, że gaz płynny (LPG) jest przemieszczany bezpośrednio ze składu podatkowego w Szwecji do składu podatkowego w Gdańsku. To Odbiorca jest zobowiązany zapewnić dostępność infrastruktury umożliwiającej rozładunek oraz magazynowanie gazu płynnego w Polsce. Zakup przez Odbiorcę na warunkach CIF Gdańsk oznacza, że w momencie wprowadzania gazu płynnego (LPG) do składu podatkowego w Gdańsku, właścicielem paliwa będzie już Odbiorca, nie Wnioskodawca, bowiem prawo własności oraz ryzyko utraty paliwa przechodzi na Odbiorcę już w porcie załadunku (w Szwecji). Jak wskazano powyżej, dostawa gazu do Odbiorcy na warunkach CIF Gdańsk jest konsekwencją tego, że to jego zagraniczny dostawca dostarcza mu gaz płynny (LPG) na warunkach CIF Gdańsk i organizuje w tym celu środek transportu. Produkt jest przemieszczany bezpośrednio ze składu podatkowego w Szwecji do składu podatkowego w Gdańsku, na zlecenie Odbiorcy. Zatem to właśnie Odbiorca będzie dokonywał, za pośrednictwem szwedzkiego sprzedawcy, na zasadach reguły Incoterms 2020 CIF, przemieszczenia gazu płynnego LPG ze składu podatkowego w Szwecji do składu podatkowego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, znajdującego się w Gdańsku.

Podkreślenia wymaga fakt, że w ustawie o zapasach, obowiązek tworzenia i trzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej konstytuuje się w oparciu o dokonanie czynności polegającej na produkcji lub przywozie paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie należy wskazać, że zgodnie z definicją legalną, określoną w ustawie o zapasach, przywozem jest import lub nabycie wewnątrzwspólnotowe w rozumieniu przepisów ustawy o podatku akcyzowym. Nabyciem wewnątrzwspólnotowym, w myśl art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach, jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Natomiast z przepisów o podatku akcyzowym wynika, że nabycie wewnątrzwspólnotowe to przemieszczenie wyrobów akcyzowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju. Istotne zatem jest to, kto dokonuje nabycia wewnątrzwspólnotowego czyli przemieszczenia na terytorium kraju wyrobów akcyzowych.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż w zakresie obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych oraz uiszczania opłaty zapasowej zastosowanie mają przepisy ustawy o zapasach oraz definicje tam zawarte, zaś regulacje i definicje zawarte w innych aktach prawnych – ustawach, mają zastosowanie, jeżeli znajduje się do nich odesłanie w ustawie o zapasach.

W ocenie Prezesa Agencji, skoro nabycia wewnątrzwspólnotowego gazu płynnego (LPG) dokonuje Odbiorca (**Z.**), tym samym dokonuje on przywozu wskazanego paliwa w rozumieniu ustawy o zapasach, a zatem to na tym podmiocie, nie zaś na Wnioskodawcy ciążyć będą obowiązki w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej. W związku z czym należy wskazać, że dokonywane przez Wnioskodawcę czynności faktyczne w zakresie schematu realizowanych transakcji opisanych w niniejszym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej nie będą wpływać na kształtowanie się po stronie Wnioskodawcy obowiązków wynikających z ustawy o zapasach w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych oraz uiszczania opłaty zapasowej.

W tak opisanym stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym Prezes Agencji uznaje stanowisko Wnioskodawcy, zawarte w przedmiotowym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, sformułowane w sposób następujący: w świetle art. 2 ust. 1 pkt 19 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 14 oraz art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o zapasach, na potrzeby transakcji realizowanych w opisanym powyżej scenariuszu, status handlowca będzie spoczywał na krajowym Odbiorcy gazu płynnego, a tym samym to na tym podmiocie będą spoczywać obowiązki wynikające z ustawy o zapasach w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz uiszczania opłaty zapasowej - za prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Klimatu i Środowiska w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych; 00 – 844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Prezesowi Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
3. Zgodnie z art. 136 § 2 k.p.a., jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 136 § 4 k.p.a. przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.
4. Pisma (podania, żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone w formie dokumentu elektronicznego na adres do doręczeń elektronicznych organu. Pisma wysłane na adres elektroniczny organu (adres e-mail), z pominięciem adresu do doręczeń elektronicznych organu, nie wywołują skutków prawnych, które k.p.a. wiąże ze złożeniem pisma procesowego. Zgodnie z art. 147 ust. 2 ustawy o doręczeniach elektronicznych doręczenie korespondencji nadanej przez osobę fizyczną lub podmiot niebędący podmiotem publicznym, będące użytkownikami konta w elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP), do podmiotu publicznego posiadającego elektroniczną skrzynkę podawczą w ePUAP, w ramach usługi udostępnianej w ePUAP, jest równoważne w skutkach prawnych z doręczeniem przy wykorzystaniu publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego, do czasu zaistnienia obowiązku stosowania ustawy o doręczeniach elektronicznych, o którym mowa w art. 155 tej ustawy, przez ten podmiot publiczny. Prezes Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych posiada elektroniczną skrzynkę podawczą w ePUAP. Podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) utrwalone w postaci elektronicznej powinny być podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym wnoszącego podanie oraz zawierać adres elektroniczny wnoszącego podanie (tj. ePUAP).Pisma (podania, żądania,

wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu. Elektroniczna skrzynka podawcza organu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). Pisma wysłane na adres elektroniczny organu (adres e-mail), z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej organu, nie wywołują skutków prawnych, które k.p.a. wiąże ze złożeniem pisma procesowego. Podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) utrwalone w postaci elektronicznej powinny być podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym wnoszącego podanie oraz zawierać adres elektroniczny wnoszącego podanie (tj. ePUAP).

5. Jeżeli podanie wniesione w formie dokumentu elektronicznego nie zawiera adresu elektronicznego, organ administracji publicznej przyjmuje, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano podanie wniesione w formie dokumentu elektronicznego, a gdy wniesiono je w innej formie i zawiera ono żądanie, doręczenia pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej, doręczenie pism następuje na adres wskazany w treści podania. Warunkiem skutecznego żądania doręczania pism środkami komunikacji elektronicznej jest wskazanie w treści żądania adresu elektronicznego. Wniesienie do organu pisma w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z organu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Jeżeli strona lub inny uczestnik postępowania zrezygnuje z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej, organ administracji publicznej doręcza pismo w sposób określony dla pisma w formie innej niż forma dokumentu elektronicznego.